

แม่...ความภาคภูมิใจของชีวิต

ปฎิมา เอื้อศรี (คงสืบชาติ)

“แม่ทำอย่างฉันได้ไงนะ”

ฉันถามเมื่อแม่บอกว่าลาออกจากราชการก่อนปลดเกษียณเกือบสิบปี แต่แม่ไม่ได้ตอบคำถามของฉัน

แม่เป็นแพทย์ระดับ 8 ซึ่งเป็นตัวเก็งตำแหน่งอธิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อคนต่อไป ตั้งแต่เด็กฉันมักไปที่ทำงานของแม่ในช่วงปิดเทอม หรือหลังจากโรงเรียนเลิก ลูกน้องของแม่เอาอกเอาใจปรนนิบัติราวกับว่าฉันเป็นเจ้าของ พวกเขาจะหาขนมมาเลี้ยง มาคุยด้วย และมักชมว่าฉันเรียนเก่ง สวยน่ารัก ฯลฯ เป็นลูกของแม่นี้ ช่างสุขจริงหนอ.. ฉันมักคิด

แต่นี้จู้ ๆ แม่มาบอกว่าแม่จะลาออก ฉันไม่เข้าใจ และไม่อยากจะเข้าใจด้วย (ฉันโกรธแม่มาก) แม่บอกว่าจะใช้เวลาไปเยี่ยมเยียนคนไข้โรครื้อน ไปประกาศให้พวกเขาเห็นความรักของพระเยซู หน่วยงานที่แม่ตั้งขึ้นใหม่ชื่อ “ฉันมิตร” เพราะอยากจะช่วยเหลือคนโรครื้อนเหมือนเพื่อนช่วยเพื่อน ไม่ใช่เหมือนเจ้าคนนายคนช่วยคนเบื่อง่าย

ทุก ๆ ปีเพื่อนรุ่นเดียวกับแม่จะจัดงานเลี้ยงรุ่นขึ้น ฉันได้รู้จักกับเพื่อนใหม่ ๆ หลายคน พวกเขาเป็นลูก ๆ หลาน ๆ ของนายแพทย์รุ่นนี้ เวลาจัดงานเลี้ยงพวกเขาจะคุยกันทำนองว่า ปีนี้พ่อให้รดใหม่ ปีนี้แม่ให้แหวนหรือไม้เท้ากลับจากทัวร์ต่างประเทศ เมื่อฉันนึกถึงงานเลี้ยงปีนี้ฉันขนหัวลุก เพื่อนจะคิดยังไงนะ ฉันแน่ใจว่าพวกเขาต้องรู้เรื่องการลาออกของแม่ ฉันหาคำอธิบายอะไรให้พวกเขาละฉันคงไม่มีคำอธิบายที่ทำให้พวกเขาเข้าใจแน่นอน

แม่เป็นคนเรียนเก่ง ถ้าเรียนได้ที่ 2 จะร้องให้เป็นพรรคเป็นเวร แม่ได้ทุนตั้งแต่เด็กจนเรียนจบแพทย์ ทางสภากริสตจักรฯ ให้ทุนแม่อยู่หลายปี ด้วยความที่เป็นคนกตัญญูและรู้สึกเกรงใจ แม่ก็เลยไปโบสถ์และลากพ่อกับฉันไปด้วยทุกอาทิตย์ทางโบสถ์ก็แต่งตั้งแม่เป็นประธานสตรีเพราะเห็นว่าเป็นหมอและมาโบสถ์ไม่เคยขาด ตอนนั้นแม่ก็ไม่ได้เข้าใจอะไรนักหรอก

แม่เคยเป็นคนโมโหร้ายแม่จะหยิกฉันแรง ๆ ถ้าฉันคือหรือไม้เท้าพูดกระซอก ๆ กับฉันครั้งหนึ่งเมื่อทะเลาะกับพ่อ แม่คว้าปืนไล่พ่อ แต่ยั้งดีที่พ่อวิ่งเร็วเลยรอดไป

แต่วันหนึ่งที่โบสถ์มีประชุมสตรีภาคบ่าย นักเทศน์พิเศษมาเทศนาให้กับคณะสตรี แม่นั่งหน้าตามเคย ตามประสานชอบเรียนชอบฟัง อาจารย์เริ่มคำเทศนาว่า “ใครที่ยังไม่แน่ใจว่าเมื่อตายไปแล้วจะได้ไปอยู่กับพระเจ้าให้ยกมือขึ้น” แม่ยกมือเป็นคนแรกและคนเดียว หลังจากการประชุมอาจารย์เข้ามา

ถามว่า “คุณหมอปอจะวางไปที่บ้านเย็นนี้ไหมครับ” แม่นึกว่าอาจารย์หรือภรรยาคงมีปัญหาทางสุขภาพ จะปรึกษาก็เลยตอบตกลงไปแต่แม่คาดคิด

ฉันจำคืนนั้นได้ดีแม่กลับมาตาบวมแดงแต่หน้าของแม่มีสันติสุข มีความชื่นชมยินดีหลังจากนั้น แม่ไม่หยิกฉัน แต่อธิบายด้วยเหตุผล ไม่พูดกระซอก ๆ แต่เตือนสติ ฉันเคยอ่านไบเบิลหลายใบที่เป็น พยานว่าชีวิตของเขาได้รับการเปลี่ยนแปลง ฉันรู้สึกเฉย ๆ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกับแม่เกิดต่อหน้าต่อตาฉัน เป็นจริงเป็นจังจนฉันปฏิเสธความมีอยู่จริงของพระเจ้าไม่ได้ ฤทธานุภาพของพระองค์ที่เปลี่ยนแปลงแม่ ทำให้ฉันฉกฉิด

จากการเปลี่ยนแปลงของแม่และการหนุนใจของพี่น้องคริสเตียนในมหาวิทยาลัยที่ฉันศึกษาทำ ให้ฉันตัดสินใจเชื่อพระเจ้า

ต่อมาไม่นาน ฉันตามแม่ไปเยี่ยมคนไข้โรครึ้นซึ่งถูกปล่อยไว้ที่เกาะหนึ่งทางภาคเหนือสังคม รังเกียจพวกเขา จึงนำพวกเขามาอยู่ที่ห่างไกลจากตัวเมืองเรานั่งรถตู้ ขนเสื้อผ้า ผ้าห่ม และยาไปให้พวกเขา จากนั้นเราต้องขนลงเรือหางยาว แล้วนั่งไปอีกประมาณชั่วโมงกว่า

แม่แจกสิ่งของให้พวกเขาและบอกกับพวกเขาว่า เสื้อผ้าและยากี่สำคัญ แต่ไม่สำคัญที่สุดสิ่ง สำคัญที่สุดคือพระเยซูคริสต์ผู้สามารถยกบาปโทษให้เราและประทานชีวิตใหม่ให้เราได้

หลังจากได้คลุกคลีกับผู้ป่วยเป็นเวลาหลายปีผู้ป่วยหลายคนสนิทสนมกับแม่ และพวกเราเป็น อย่างดี โดยเฉพาะผู้ป่วยที่เป็นคริสเตียน พวกเขารู้จักชื่อของฉันและน้องชาย ทราบความเป็นไปในชีวิต ของพวกเราเพราะเขาอธิษฐานเพื่อเราสม่ำเสมอทุกครั้งที่แม่ไปเยี่ยมพวกเขา จะมีสิ่งของคิดมีมาไม่เคย ขาด บางทีก็เป็นผลไม้ป่า บางทีก็เป็นผ้าที่ถักด้วยมือ เราไม่ค่อยใช้ของพวกนั้น และบางทีก็รับประทาน ไม่เป็น แต่ก็ตระหนักได้ว่าเหล่านั้นมาจากความรักของผู้ป่วยที่มีต่อครอบครัวของเราสิ่งตอบแทนที่ไม่ได้ รับ ไม่ใช่ตำแหน่งหรือเงินทองอีกต่อไปแต่เป็นความรัก ความเอื้ออาทรจากผู้ป่วย และความสุจริตใจที่แม่ ได้ประกาศเรื่องความรักของพระเจ้า

“ลุงเทียม” เป็นคนไข้คนหนึ่งสนิทสนมกับครอบครัวของเรา แกร็บเด็กหญิงคนหนึ่งมาเลี้ยง ตั้งแต่เด็ก แกร็บและทะนุถนอมเลี้ยงดูอย่างสุดความสามารถ และจะตื่นแต่เช้ามีดไปทำนา เลี้ยงไก่ หาเงิน ส่งให้เด็กคนนี้ได้เรียนหนังสือ แต่เมื่อเด็กคนนั้นโตเป็นสาว เธอรู้สึกมีปณศ้อยที่เป็นลูกของผู้ป่วย และ เมื่อทราบความจริงว่าตนไม่ได้เป็นลูกแท้จริงของลุงเทียม ก็เลยหนีออกจากบ้านไป

ลุงเทียมร้องไห้ แม่ก็ร้องไห้ด้วย ฉันมองดูตาบวมแดงของแม่ มองเห็นความรักที่แม่มีต่อผู้ป่วย ความรักที่ไม่หวังจะได้อะไรตอบแทน ความรักมองข้ามผลประโยชน์และความพิการ ฉันได้แต่ถาม ตัวเองว่า “แม่ทำอย่างนั้นได้อย่างไรนะ”